ZDOLA

01/2010
Volby

Zpravodaj Československé anarchistické federace
(Internacionála anarchistických federací)

dobrovolný příspěvek na ABC
5 Kč / 20¢

Vhozený lístek do urny a jeho politické důsledky

Tonda Kováč

Od nejútlejšího věku žijeme nesvéprávným životem. Systém nás učí nejednat sami za sebe a nemyslet na to, jak bychom své životy mohli žít samostatně. Očekává se, že se budeme spoléhat a budeme závislí na politických a ekonomických autoritách; pokud máme konflikt se spolužačkou, musíme zajít za učitelem, aby problém za nás vyřešil; pokud máme problém se spolupracovníkem v zaměstnání, máme ho sdělit svému nadřízenému, namísto abychom si vše vyřešili v rámci kolektivu na pracovišti; pokud máme problémy se zločinností v našem sousedství, musíme jít na policii, než abychom cvičili osvědčený koncept lidové spravedlnosti; pokud máme problém se sociálními službami, máme zajít za svým 'politickým zastupitelem'. Nikdy se od nás neočekává, abychom se pokoušeli řešit problémy a záležitosti sami za sebe.

Od mládí je nám vštěpováno, že volit v parlamentních volbách je naše právo a povinnost. V České republice máme k vytváření souhlasu s parlamentním systémem i odpovídající předmět zvaný Občanská výchova, který bývá definován jako výchova k postupnému formování a rozvíjení osobního a občanského profilu žáků. Málokterý učitel však žákům prozradí, že parlamentní systém reálně neumožňuje obyčejnému člověku ovlivnit důležitá rozhodnutí a dění ani v jeho blízkém okolí.

Na poskytování informací o politických stranách a politickém dění pak mají tradiční monopol masmédia. Jejich prostřednictví je nám vnucován pocit viny, pokud nesplníme svou 'občanskou povinnost' a nepůjdeme volit. Země, kde nejsou volby do parlamentu, nebo kde dojde k jejich zmanipulování, jsou označovány za nedemokratické, totalitní. Volby do parlamentu se staly jakýmsi kvazi-náboženským rituálem.

Přijetí stávající politiky

Jak ovšem Brian Martin poukazuje: *„volby v praxi slouží jako velmi užitečný nástroj k udržení dominantních mocenských struktur, jakými jsou soukromé vlastnictví, militarismus, patriarchální dominace a ekonomická nerovnost. Ani jedna z těchto struktur nebyla skrze volební systém vážně zpochybněna. Z hlediska radikálních kritiků jsou volby nejvíce omezujícím nástrojem.“* ["Democracy without Elections," Social Anarchism, Reinventing Anarchy, Again, Howard J. Ehrlich (ed.), p. 124]

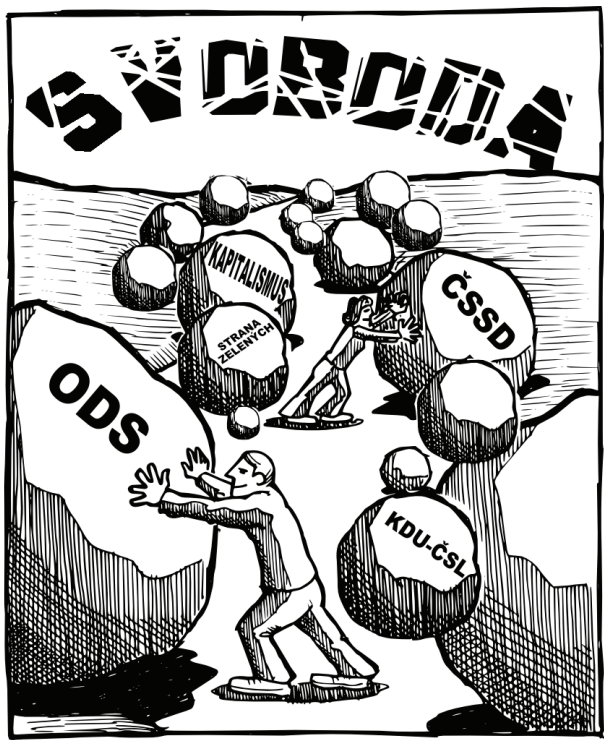

Vhozením hlasovacího lístku do volební urny především vyjádříte souhlas se současným politickým a ekonomickým systémem, budete se tedy podílet na udržování statutu quo. Podle skotského libertinského socialisty Jamese Kelmana *„Volení jakékoliv strany či politika znamená vždy hlas pro stávající politický systém. Svůj lístek vhozený do urny si můžete obhájit mnohými způsoby, v důsledku ale znamená schválení státního aparátu. Pokud by zde byla nějaká možnost změnit prostřednictvím parlamentních voleb systém, politické elity by ji už dávno demontovaly. Jinými slovy, politický systém je neměnnou státní institucí, která rafinovaně zajišťuje a zachovává svou permanentní existenci. Politické elity stanovují fixní agendu, podle které je veřejnosti dovoleno 'velmi omezeně vstupovat do politické arény'.“*

(pokračování na str.4)

Editorial

Dostalo se vám do rukou třetí číslo zpravodaje 'Zdola'. Omlouváme se za dlouhou prodlevu mezi druhým a třetím vydáním, která trvala téměř rok. Nevěšte hlavy, projekt mininovin a jeho podvratný potenciál žije dál! Důvodem k dlouhé odmlce byly patálie, které provázejí parlamentní volby. Proces neuvěřitelných úhybů a kliček překvapil nejenom komentátory a politiky, ale také nás. Komičnost voleb v ČR i ve světě nás opět utvrdila v kramflecích, a proto nepřestáváme křičet: „Volby jsou podvod!“

Nemyslíme tím zfalšované přepočítávání lístků, ale samotný proces odevzdání sebe sama do rukou profesionálních tlučhubů. Možná si stejně jako my uvědomujete scénář loutkového divadla a na vlastní kůži cítíte, že páky, které skutečně řídí tento svět, pod žádné demokratické a už vůbec ne svobodné principy nespadají.

Kolik minut denně jste svobodní? Ráno, když zamačkáváte budík a chvátáte do práce nebo do školy? Během pracovní doby či vyučování? Navečer, při nákupu v supermarketu? Nebo večer při přepínání kanálů? Autority a prominenti v masmédiích přeci jenom některé přesvědčí, že nezbývá, než přistoupit na pravidla hry a opět věřit a doufat.

Pokud však stejně jako my nemáte dostatek času a peněz na to, abyste byli svobodní a svobodné, nevěřte, nedoufejte a konejte! Nezapomeňte nás o svých aktivitách informovat na náš e-mail: csaf@csaf.cz

redakční kolektiv

Od protestů k okupacím podniků – od okupací podniků ke svobodné společnosti

Lukáš Borl

V minulém čísle zpravodaje Zdola se několik článků zabývalo jedním ze způsobů, jak se pracující mohou bránit útokům na svá práva a to nejen v období ekonomické krize. Tím způsobem je okupace podniků, které se vlastníci rozhodli uzavřít a propustit lidi v nich zaměstnané. Takové podniky bývají během okupace převedeny pod samosprávu pracujících a zbaveny podnikové hierarchie, jejíž následkem je nespravedlivé rozdělení na privilegované a neprivilegované – vykořisťovatele a vykořisťované – šéfy a zaměstnance. Funkčnost této anarchistické strategie „teď a tady“ byla v minulém čísle Zdola demonstrována na příkladu argentinské keramičky Zanón (nyní FASINPAT). Ta byla po uzavření majitelem v roce 2001 obsazena bývalými zaměstnanci/-kyněmi a byla zde zahájena samospráva bez šéfů a privilegovaného managementu.

FASINPAT i další samosprávné podniky na celém světě jsou konkrétním důkazem praktičnosti anarchisty a anarchistkami propagovaného principu přímé akce. Přesto by však taktika okupace podniků neměla být vnímána jako plné vítězství a osvobození pracujících, ale spíše jako jeden z mnoha drobných krůčků vedoucích k plnému osvobození, realizovanému v anarchistické společnosti – tedy společnosti, která již zcela překonala kapitalismus a vytvořila nové organizační struktury.

Samospráva v okupovaných podnicích sice pracující zbavuje šéfů a mocenské hierarchie - **vztahů podřízenosti a nadřízenosti** – nicméně je stále realizována v rámci kapitalistického systému a je nucena částečně fungovat podle jeho pravidel a principů. Uvnitř pracujícími spravovaných podniků jsou sice vytvořeny rovnostářské vztahy, navenek se však podniky chovají jako tržní subjekty, které se mnoho neliší od těch ostatních, fungujících s vnitřní hierarchií. Je to však logické a dokud existuje kapitalismus, tak v podstatě i nevyhnutelné. Každý ze současných podniků, bez ohledu na jeho vnitřní strukturu, je v rámci současného systému - chce-li zachovat svou existenci - nucen se zapojit do tržních mechanismů, využívat peníze, směnné principy a fungovat v konkurenčním prostředí. Díky tomuto faktu pracující v samosprávných podnicích nedosahují plného osvobození, ale částečně zůstávají polapeni v okovech tržního kapitalistického systému.

Jinak řečeno, podniky fungují uvnitř anarchisticky, ale stále v kapitalistickém prostředí a v závislosti na kapitalistických strukturách a principech. Je proto potřeba, aby se pracující nespokojili s pouhou okupací podniků „teď a tady“ a odstraněním vztahů podřízenosti likvidací podnikové hierarchie. Je potřeba jít dále a usilovat i o odstranění dalších pilířů třídní společnosti - tzn. námezdní práce, tržního i peněžního systému a veškerých institucí státu. Primárním cílem se musí stát odstranění kapitalismu se všemi jemu vlastními principy a vztahy, nikoliv pouhé radikální reformování podniků nadále fungujících v kapitalistickém rámci.

(pokračování na str.2)

Povede absence u voleb k vítězství pravice?

Tonda Kováč

Mohla by. Jenomže jako anarchisté neříkáme pouhé “nevolte“, říkáme “nevolte – organizujte se“, což je podstatný rozdíl. K reálnému vítězství pravice může vést pouze apatie. Apatie je vlastností, o jejíž šíření nemáme žádný zájem, naopak – v apatii vidíme jednu z největších překážek lidské seberealizace a svobody. Takže *„pokud by se anarchistům podařilo přesvědčit polovinu voličstva, aby volby bojkotovalo, z úhlu pohledu volebního systému by to mohlo znamenat přispění k volebnímu vítězství pravice. Jednalo by se ale o vyprázdněné vítězství. Komu taková vláda může vládnout, když polovina voličstva vyjádří nedůvěru všem vládám?“* (Vernon Richards: The Impossibilities of Social Democracy)

Jinými slovy, která strana by si troufla vládnout zemi, v níž by podstatná minorita, či dokonce majorita populace, odmítla parlamentní systém a vládu jako takovou? To by znamenalo, že by politici „byli vystaveni tlaku od lidí, kteří jsou přesvědčení o své vlastní síle“; od lidí schopných jednat společně. Proto anarchisté volají po bojkotu voleb a namísto pasivního odevzdání volebního lístku vyzývají k aktivní sebeorganizaci; snaží se přesvědčit lidi o jejich vlastní svobodné organizační síle, která může plnit jejich individuální i společné zájmy na pracovištích, ve školách a v sousedství. Pouze tento pohyb si *„může vydobýt respekt vlády, může zkrotit moc vlády, což miliony vhozených cárů papíru do volebních uren nikdy nesvedou.“* (tentýž článek)

Jak vyjádřila Emma Goldman, *„pokud jsou anarchisté dostatečně silní na to, aby ve volbách převážili misky vah na stranu levice, musí být dostatečně silní na propagaci generální stávky, či série stávek mezi pracujícími... Podle posledních analýz kapitalistická třída velmi dobře ví, že jsou politici úplatní, ať už patří k levici nebo k pravici a že nenesou žádnou odpovědnost za své předvolební sliby.“* (Emma Goldman: Vision on Fire)

Nicméně, masová společnost nemůže být jako celek podplacena a pokud si přeje a je schopná vzdorovat systému útlaku, organizovat se na rovnostářských principech a plnit svá práva a potřeby, stane se silnější, než ta nejdisciplinovanější hierarchická organizace. Pouze sebeorganizací, přímou akcí a praktikováním solidarity v místech našich bydlišť a pracovišť můžeme dosáhnout reálných změn. To je to místo, ve kterém spočívá naše síla a ve kterém můžeme vytvořit životaschopnou opozici. Vytvořením sítě samosprávných a zdola organizovaných organizací na pracovištích a v našem sousedství si pomocí přímé akce můžeme vydobýt takové podmínky, jaké za nás v parlamentu neodhlasuje sebeušlechtilejší politik. Pouze takovéto hnutí může zastavit útoky na naše práva a sociální jistoty, třeba i ze strany legálně zvolených neonacistů, fašistů nebo bolševiků. A vláda - ať už si říká pravicová, levicová nebo dokonce socialistická – která čelí masovému hnutí, praktikujícímu principy přímé akce a solidarity, si vždy důkladně rozmyslí, zda chce provádět škrty v sociální sféře, nebo zavádět nějaká represivní opatření.

(pokračování na str.2)

PROČ ANARCHISTÉ NEVOLÍ

Élisée Reclus

Tento text z pera francouzského geografa a účastníka Pařížské komuny Élisée Recluse byl poprvé vydán v roce 1885 v listu Le Revolté. Byť je tedy více než sto let starý, zachovává si svoji aktuálnost i v dnes. Jeho nadčasovost skví v nezměněné podobě voleb a zastupitelské demokracie, jenž mají stále charakter vzdání se svého práva na rozhodování do rukou několika politiků.

Vše, co může být řečeno o hlasovácím právu, lze shrnout do jediné věty: Volit znamená vzdát se své vlastní moci. Zvolit si jednoho nebo více pánů, na dlouhou nebo krátkou dobu, znamená zříci se své svobody. Nazývejte jej absolutní monarcha, ústavní král nebo jednoduše poslanec parlamentu, kandidát, kterého pozvednete k trůnu, do křesla nebo i na jednoduchou židli bude vždy vaším pánem. Jsou to osoby, které umisťujeme "nad" zákon, protože mají moc zákon utvářet, a protože je jejich posláním vidět, že jsou poslouchání.

Volit je vhodné pro idioty.

Je to stejně hloupé jako věřit, že lidé, stejní jako my sami, získají během chvíle mávnutím kouzelného proutku znalosti a pochopení všeho. Ovšem, že je to tak. Vámi zvolená osoba bude moci vydávat zákony o každé věci pod měsícem - jak by měla nebo neměla být udelána krabička zápalek i jak válčit; jak zlepšit zemědělství i jak nejlépe pozabíjet kmen Arabů nebo nějaké ty černochy. Patrně věříte, že jejich inteligence poroste úměrně s růzností témat, jimiž se budou zabývat, ale historie a zkušenosti nás učí něco jiného. Vlastnictví moci má vždy strašný vliv: parlamenty vždy způsobovaly neštěstí. Ve vládnoucích shromážděních fatálním způsobem vždy převáží ti, kteří jsou pod průměrem, ať už morálně nebo intelektuálně.

Volit znamená připravovat půdu pro ostudné zrady a zrádce.

Voliči jistě věří v čestnost kandidátů, a ta do určité míry existuje, když přetrvává horlivost a žár boje. Ale každý den má svůj zítřek. Hned, jak se změní podmínky, změní se i lidé. Dnes se vaši kandidáti skromně klaní vašemu duchu, zítra vám budou říkat "fuj". Z loudila hlasů se stane váš pán. Jak může pracující, kterého vřadíte mezi vládnoucí třídu, být stejný jako dříve, když nyní mluví jako rovný s rovnými s ostatními utlačovateli? Podívejte se na servilitu kohokoli z nich, jíž mají vepsanou ve tvářích poté, co navštíví "kapitána průmyslu" nebo když je král pozve do předpokoje na svém dvoře! Atmosféru "sněmovny" nelze zhluboha dýchat, je zkažená. Pokud pošlete někoho z vás na špinavé místo, nemůžete se divit, když se vrátí v mizerném stavu. Proto se nezříkejte své svobody.

Nevolte!

Namísto svěřování obrany vašich zájmů jiným, sledujte tento účel sami. Namísto toho, abyste se pokoušeli vybrat dozorce, kteří vás budou vést ve vašim budoucích činech, jednejte sami, a jednejte teď! Lidé dobré vůle by neměli dlouho marně čekat na příležitost. Skládat na něčí ramena zodpovědnost za svoje činy je zbabělost. **Nevolte!**

Zdroj: A-kontra č. 1/2002

ANARCHISTICKÝ POHLED NA EVROPSKOU UNII

Květoslav Vobořil

Přinášíme překlad stanoviska, které bylo schváleno anarchistickými organizacemi, jež se účastnili konference pořádané internetovým portálem anarkismo.net 7. února 2010 v Paříži. Na konferenci byli přítomni zástupci skupin Alternative Liberataire (Francie), Counter Power (Norsko), Federazione dei Comunisti Anarchici (Itálie), Liberty & Solidarity (Velká Británie), Organisation Socialiste Libertaire (Švýcarsko) a Workers Solidarity Movement (Irsko).

Před rokem byla přivedena k životu Lisabonská smlouva, tedy v době největšího nárůstu globální ekonomické krize. Smlouva přiznává Evropské komisi „absolutní moc“, aby vydávala direktivy, které mají garantovat „konkurujícím evropským společnostem přístup k světovým trhům a volnost působení uvnitř EU“. Tribunál spravedlnosti garantuje pouze jedno právo, a to je právo trhu a konkurence, projevující se ve stále méně stabilních podmínkách pro pracující a stále menším respektu pro životní prostředí ve všech 27 členských zemích. Nová smlouva přináší deregulaci celého systému produkce a služeb, umožňuje v praxi zavést Bolkesteinovy direktivy (o volném pohybu služeb uvnitř EU) a otvírá cestu k totální privatizaci zdravotnictví, vzdělání, komunálních služeb a důchodového systému.

Přijatá strategie se neohlíží na destrukci způsobenou současnou ekonomickou krizí a drasticky redukuje veřejné služby (zdravotnictví, dopravu, vzdělání, komunální služby, bydlení), jak na úrovni diskurzu, tak i na reálné úrovni. Předkládá trh jako kriterium toho, co určuje „službu spotřebitele“ a podmiňuje jeho přístup k službám (někdo, kdo má prostředky navíc, bude mít možnost přístupu k soukromému zdravotnictví, k důchodu atd.). Od 1. ledna 2009 už není možné zavádět daňovou politiku, jejímž cílem by byla redistribuce bohatství a vytváření fondů na realizaci sociální politiky a vytváření sociálního zabezpečení a výhod. Současně povoluje existenci dalších daňových rájů.

Jak tomu obvykle bývá, prvními obětmi této politiky sociální demontáže se stávají ženy, které často musí samotné zajistit péči dětem, rodičům a členům rodiny. Je to především znatelné v zemích, ve kterých absence jakékoli sociální pomoci nutí ženy opustit práci. Trh práce a s ním spojená sociální politika mohou v této situaci být podrobeny pouze režimu neoliberálního kapitalismu: deregulace a zhoršování standardů práce a stability zaměstnání a likvidace sociálních a zaměstnaneckých práv. V Evropě, ve které se nadále projevuje krize, to znamená dvě věci: další zneužívání z sociálního dumpingu a znemožnění práva na stávku pro ty, kteří se domáhají rovných pracovních podmínek ve firmách přestěhovaných do jiných zemích. Vše ve jménu konkurence a tržního hospodářství.

Od doby podepsání smlouvy o elastickém zaměstnání v roce 2007 mají zaměstnavatelé plnou svobodu ve způsobu organizace práce. Od zaměstnanců se vyžadují neustále změny zaměstnání a v dlouhodobě jsou nuceni k neustálým školením – údajně s cílem zajištění „bezpečí zaměstnání“. Na trhu práce zdevastovaném krizí znova zavádí heslo „konkurenčnosti“, za kterým se ukrývá sociální dumping, ale taktéž privatizace pro společnost potřebných služeb a ořezávání výdajů spojených se zvyšováním elasticity a mobilnosti pracovní síly, a také její schopnosti k adaptaci. Německo, Francie a Itálie – země, které kdysi byly považované za „silné“ v oblasti sociálního zabezpečení a měly „tvrdá“ zaměstnanecká práva, přeměnily vnitřní trh práce a klesly na úroveň Španělska, Irska a Velké Británie v oblasti příspěvku pro nezaměstnané, snížením ochrany před propouštěním, zvýšením důchodového věku, elastickými pracovními smlouvami, oslabením sociálních jistot atd.

Imigrační politika EU se rovněž dotkla logiky trhu a pokrytectví dvojakých standardů. Na jednu stranu ostře vystupuje potřeba zaměstnání pracovníků mimo EU v souvislosti se stárnutím evropské společnosti (imigranstká pracovní síla je nezbytná a žádoucí pro splnění požadavků práce postrádající bezpečnost a stabilitu v konkurenčním trhu), a na druhou stranu odmítá přiznání občanských práv těmto pracovníkům, což posiluje rasistická obvinění z „nelegálnosti“ imigrantů. To prohlubuje represi a kontrolu, které jsou vystaveni imigranti, ulehčující nerovné zacházení a agresivní vykořisťování v linii „Sever-Jih“, což je výrazně viditelné především v evropských oblastech Středomoří.

Pro imigranty a Evropany znamená elasticita dostupnost práce na základě potřeb produkce. V době krize, kdy jsou likvidovány milióny pracovních míst, je to ideální situace pro firmy. Trh práce se stává mechanismem (opřeným o zákony, nařízení, rozhodnutí ad hoc, direktivy atd.), jehož cílem je vyhnout se jakémukoli angažování se v sociálních konfliktech. V tomto destruktivním hospodářském a sociálním modelu byly sociální a zaměstnanecké boje rozbity na tisíce částí a ztrácí svojí efektivitu. Nezbytností se stává otevření koncepce a organizace aktivit za práva zaměstnanců a obyvatel za jejich skutečné zájmy, jako jednoho boje za práva všech námezdně pracujících.

Musíme se postavit logice rozdělení a elasticitě globálního sociálního a výrobního modelu, vlastního pro kapitalismus. Musíme zahájit boje za práva všech žen a mužů – za jejich zaměstnanecká, sociální a občanská práva. Musíme odstranit ekonomické, politické a právní překážky, které stojí v cestě svobodě a rovnosti v našem každodenním životě. Odmítáme existující koncepce participace a organizace společnosti. Pro nás je přímá participace možná jedině na základě vzájemné pomoci a solidarity. **Musíme proti koncepci konkurence postavit koncepci a praxi solidarity.**

Všechny alternativní dělnické, sociální a politické síly musí podpořit boje za práva a zájmy pracujících, za společnost zorganizovanou na základě solidarity, a ne konkurence; respektu, svobody a rovnosti, ne na základě autoritářství, individualismu a nedostatku demokracie. Skutečně, existuje pouze jediná odpověď, když se rozhodneme pro vlastní volbu a vlastní hodnoty. Společná mobilizace:

- pro Evropany a imigranty, pracující lidi
- abychom bránili naše zájmy v zaměstnání, chránili úroveň mezd a sociální výdobytky, budovali solidaritu
- abychom budovali sociální hnutí zdola
- abychom vytvářeli a bránili decentralizované samosprávné kolektivy v místě bydliště a na pracovištích, abychom rozšiřovali antikapitalistické hnutí
- abychom vybudovali libertinskou alternativu vůči barbarství krize vytvořené kapitalismem a státem.

Paříž, 7. února 2010

Podepsané skupiny: Alternative Liberataire (Francie), Counter Power (Norsko), Federazione dei Comunisti Anarchici (Itálie), Liberty & Solidarity (Velká Británie), Organisation Socialiste Libertaire (Švýcarsko), Workers Solidarity Movement (Irsko)

Zdroj: www.anarkismo.net, Motion passed at the recent European Anarkismo Conference

POVEDE ABSENCE U VOLEB K VÍTĚZSTVÍ PRAVICE?

(dokončení ze strany 1)

Ovšem, že každá politická strana o sobě tvrdí, že je lepší, než ty ostatní. Povolební praxe se však vždy rozchází s předvolební teorií. Reálně nám parlamentarismus nabízí jedinou volbu – volbu menšího zla. Neměli bychom zapomínat, že i menší zlo je stále zlem. Po volbách například často následuje realita, že namísto toho, aby ostrou neoliberální agendu zaváděla vláda pravicová, zavádí ji vláda levicová, akorát okořeněnou líbivými frázemi. Přesvědčili se o tom voliči v USA a Velké Británii, kteří po éře Reagana a Thatcherové volili Demokraty (USA) a Labouristy (GB). Jenomže tyto strany později stejně zaváděly monetaristická opatření v duchu politiky svých “opozičních“ předchůdců. Jednoduše řečeno, nemůžeme očekávat od jiné politické strany rozdílná opatření, když se nachází pod tím samým ekonomickým a politickým vlivem (či tlakem).

Hlasování pro jinou politickou stranu tudíž nepřinese velkou změnu. Realita je taková, že politici jsou pouhé loutky. Skutečná moc nevězí v rukou politiků, ale ve státní byrokracii a hlavně ve velkém byznysu, který po každých volbách zůstává neměnný. V důsledku tlaku těchto struktur můžeme být po celém světě svědky, jak sociálně demokratické vlády zavádějí antisociální opatření, která kritizují u svých pravicových souputníků. Pokud zvolíme stranu se sebelíbivějším programem, usilující například o přímou demokracii, nebo dokonce samosprávná pracoviště, můžeme si být jisti, že v prosazování jakékoliv důležité změny bude bezmocná a dříve nebo později bude muset v zájmu kapitalismu útočit na práva obyčejných lidí. Politici přicházejí a odcházejí, ale státní byrokracie a ekonomické elity zůstávají!

Proto nemůžeme v parlamentních volbách usilovat o volbu alternativy, která by časem nezačala se zavádění antisociálních opatření. Proto doufáme, že kdokoliv se ujme moci, populace bude odolávat útlaku, jelikož ví, že může využít své skutečné zbraně – přímé akce! *„Jediná síla, která může čelit státnímu útlaku, je ta, kterou ukážou sami lidé prostřednictvím svých svobodných organizací.“* (Errico Malatesta: Life and Ideas)

„Pokud má anarchistické hnutí nějakou roli v praktické politice, je to doporučování a přesvědčování co největší části populace o skutečnosti, že jejich osvobození od Hitlerů, Franků a jim podobným, nezávisí na právu volit, ani na ujištění, že se většina voličů rozhodne pro jednoho kandidáta. Ale na rozvíjení nových forem politické a sociální organizace, která směřuje k přímé účasti lidí v zájmu oslabení moci a sociálního vlivu vlády na život společnosti.“ (Vernon Richards: The Raven)

podle Anarchist FAQ

OD PROTESTŮ K OKUPACÍM PODNIKŮ – OD OKUPACÍ...

(dokončení ze strany 1)

Riziko degenerace

Nebudou-li pracující, jenž převedli podniky pod samosprávu, usilovat o další kroky, pak mohou jejich snahy vést do slepé uličky. Snadno může dojít k degeneraci původně anarchistického konceptu a ten místo aby vedl k praktickému uplatnění anarchismu v plném rozsahu a v celospolečenské úrovni, tak povede k pouhé radikální reformě kapitalismu. Do něj se pak dříve či později může integrovat i samotné hnutí odporu, čímž ztratí svůj revoluční charakter.

Přestože okupace pracoviště a zahájení samosprávné výroby je určitým pozitivním výdobytkem pracujících, neměl by tento krok být vnímán jako konečný cíl emancipačních snah. Jde spíše o "drobné" zkvalitnění postavení pracujících ve stále existujícím třídním systému, nikoliv totální vymanění se z pout tvořených jeho vztahy a principy. Chceme-li se z těchto pout opravdu vymanit, pak se nesmíme spokojit pouze se „samosprávou teď a tady", ale po jejím úspěšném zavedení musíme na základě revolučních zásad dále pokračovat v konfrontaci kapitalismu i státu a usilovat o jejich odstranění, nikoliv reformování. Teprve ve chvíli, kdy bude odstraněna námezdní práce, peněžní a tržní systém, až ekonomika bude organizována podle principu „každý podle svých možností, každému podle jeho potřeb“ – teprve tehdy bude možné hovořit o plném osvobození a překonání vykořisťování, útlaku a odcizení.

DRÁŽĎANY: NEONACISTICKÁ „SMUTEČNÍ OSLAVA“ SE NEKONALA

L.B.

Na sobotu 13. února 2010 svolala Východoněmecká mládežnická organizace JLO (Junge Landsmannschaft Ostdeutschland) do Drážďan veřejnou akci, na kterou se sjelo několik tisíc stoupenců a stoupenkyň neonacismu a různých proudů nacionalismu. I tentokrát - stejně jako v předešlých letech - se zde setkali pod záminkou „smutečního pochodu“ připomínajícího výročí náletů amerických a britských letadel v únoru 1945. Antifašistická opozice na to reagovala po svém. Tisíce lidí se sešly v drážďanských ulicích se záměrem vyjádřit protest proti neonacistickým pokusům přepisovat historii a zneužívat historických událostí pro demonstraci vlastní síly.

První vítězství

Tentokrát se však scénář událostí v Drážďanech v něčem přece jen zásadně lišil od těch z předešlých let. Poprvé se totiž podařilo dosáhnout účinné blokády neonacistického pochodu. Antifašistické heslo No pasaran! se tak z pouhého sloganu na transparentech transformovalo do podoby reálných událostí. Neonaci(onali)stické shromáždění nejenže neprošlo plánovanou trasou v centru Drážďan, ale dokonce neudělalo ani krok od nádraží Dresden Neustadt, kam místo setkání - z původně plánovaného na drážďanském hlavním nádraží - přemístila policie. Na místo demonstrace síly tak došlo spíše k demonstraci jejich neakceschopnosti.

Početně několikanásobně větší antifašistická opozice v sobotu v Drážďanech jasně ukázala, že neonacistické hnutí v Německu je ve velké krizi, takže z předem deklarovaného počtu se sešla jen polovina. Doufejme, že tento stav bude dlouhodobě udržitelný a že ti, kteří bitvu vyhráli, budou dostatečně důslední v tom, že povedou boj i proti všem ostatním silám útočícím na naši svobodu, nikoliv jen těm neonacistickým.

Druhé "vítězství"

Pozitivní na sobotní akci není pouhé uskutečnění antifašistické blokády. Z části pozitivní je také to, že aktéry a aktérkami blokády byli i ti lidé, co dříve podobné taktiky odsuzovali a místo nich volili kontroverzní formy protestu. Jako příklad lze uvést iniciativu V Ústí neonacisty nechceme (VUNN). Ta loni v dubnu na místo podpory blokády neonacistického pochodu rozjela kampaň za to, aby byly ulice dokonale čisté a průvod mohl volně projít bez odporu antifašistické opozice. Součástí kampaně tehdy byly výzvy k tomu, aby obyvatelstvo Ústí n/L. ukázalo neona(cional)cistům záda a v den pochodu zůstalo doma místo toho, aby vyjádřilo svůj protest v ulicích. Jedinou pozitivní hodnotou z dílny iniciativy VUNN se tak stala kreativní výzdoba trasy pochodu a náměstí, na kterém probíhaly projevy. Zbytek byl spíše směšnou fraškou než reálnou antifašistickou iniciativou.

Letošní účast iniciativy VUNN na blokádě v Drážďanech však není pozitivní z toho důvodu, že by se z ní tímto aktem automaticky stal partner anarchistického hnutí. Hovořit můžeme spíše o tom, že se iniciativa VUNN stala menší bariérou pro anarchistické pojetí boje, než o tom, že by se stala jeho součástí. Dá se totiž předpokládat, že ti, kteří podpořili drážďanskou blokádu, nebudou propříště iniciovat štvavou kampaň proti těm, co se rozhodnou pro blokádu nacistických pochodů v Ústí nad Labem (či jinde), tak jako tomu bylo v dubnu 2009.

Inadále však platí, že Iniciativa VUNN tvořená z koalice „nevládek“, lidí ze zastupitelstev, politických elit a jedinců obhajujících zastupitelskou demokracii se ze své podstaty nemůže stát partnerem anarchistického hnutí. Nic na tom nemění ani fakt, že protentokrát se tito lidé rozhodli zvolit formu přímé akce, která se zdánlivě v některých ohledech podobná té, kterou zastávají právě anarchistky a anarchisté. Mezi přímou akcí provedenou osobami hájícími kapitalismus a anarchistickou přímou akcí vždy bude rozpor spočívající v zásadně odlišných cílech, které konkrétní přímé akce sledují.

„Neblokující blokáda“ a „antitotalitní totalitáři“

Pro úplnost je důležité zmínit, že antifašistická opozice v Drážďanech byla tvořena lidmi zastávajícími širokou škálu politických názorů. V drážďanských ulicích tak byly jak anarchistické skupiny, tak nevládní organizace, odbory, celebrity či leninské a trockistické organizace. Toto široké názorové spektrum se také logicky projevilo pestrostí samotných akcí.

V blokádě se vedle sebe setkali různí lidé. Při problémech s policií či skupinkami nazi chuligánů potulujících se kolem se pak činil černý blok tvořený různými militantními skupinami, nikoliv však pouze těmi anarchistickými, jak už to v Německu hold bývá „zvykem“. Radnicí podporovaný „lidský řetěz“ ve Starém městě byl spíše populistickým a symbolickým protestem proti neonacistickému setkání než reálnou blokádou. Řetěz byl vytvořen několik kilometrů od neonacistického srazu a je otázkou, jak by se jeho „články“ zachovaly v momentě, kdy by se neonacistická sešlost přiblížila na dosah. Došlo by k reálné blokádě a sebeobraně? Nebo by se „články řetězu" rozdělily, prchly by a pokrytecky jedním dechem deklarovaly údajnou nelegitimitu násilných prostředků a druhým dechem by žádaly o pomoc policii - tedy složku, která si vytváří na určité formy násilí monopol?

Samotnou kapitolou pak byly leninské, trockistické a jim podobné skupiny autoritářských ideologií! Ty sice často projevovaly militantní náladu, tradičně se však promenádovaly s podobiznami masových vrahů jako byl Che Guevara, Trockij nebo Lenin, vyřvávaly cosi o boji proti fašistickému teroru, jako by si neuvědomovaly, že jimi zastávaná stanoviska by v praxi vedla také k teroru, jen v jiném kabátě. Zřejmě nemá význam se zdlouhavě rozepisovat o tom, že anarchistické skupiny v drážďanských ulicích se jasně distancovaly od autoritářských sil jakéhokoliv druhu.

Boj nekončí jednou vyhranou bitvou!

Vyhraná bitva v Drážďanech pro anarchistické hnutí neznamená vyhraný boj. Na rozdíl od jedinců, co se blokády zúčastnili, aby zastávali zastupitelskou demokracii a kapitalismus, pro nás boj nekončí. Anarchisté a anarchistky si kladou zcela jiné cíle, než je zachování politicko-ekonomického statusu quo. Kdykoliv mluvíme o fašismu, je řeč o kapitalismu! Kdykoliv jsou stoupenci a stoupenkyně anarchistického hnutí v ulicích na antifašistické blokádě, účastní se akce proti kapitalismu - jak tomu ve fašistické formě, tak v té parlamentně demokratické. Podstatou anarchismu je překonání kapitalismu ve všech jeho formách, nikoliv překonání jeho otevřeně totalitářské podoby transformací do podoby zdánlivě netotalitářské. Obě totiž stojí na úplně stejných základech - společenské hierarchii, státním útlaku a vykořisťování ekonomickými elitami. Věřit, že tyto základy lze zbořit v mezích zákonů , které slouží jako garant existence kapitalistických struktur, by bylo ryzí naivitou. Drážďanské události ukazují, že okolnosti překročení zákonné normy často vyžadují. Antifašistická opozice by nad neonacistickou lůzou těžko mohla vyhrát, pokud by lidé neporušili zákon a nesešli se v tak hojném počtu, přestože jejich demonstrace byla ilegální a policie je vyzvala k odchodu. Naštěstí tentokrát zvítězil racionální a pragmatický přístup nad slepou úctou k nesmyslným zákonům. **Jedna bitva byla vyhrána, boj však pokračuje!**

Zdroj: www.csaf.cz

ARGENTINA: FASINPAT PATŘÍ LEGÁLNĚ LIDEM

Tonda Kováč

Pracující okupované keramičky FaSinPat (dříve Zanon) v Argentině vyhráli v srpnu 2009 mnohaletou bitvu o legalizaci vyvlastnění továrny a správy samotnými pracujícími. FaSinPat je v rukou pracujících již od roku 2001, několikrát čelil násilnému vyklizení a stal se jednou z největších obsazených továren. Továrna je anarchistickými organizacemi po celém světě zmiňována jako příklad samosprávy pracujících, bez managementu a bez šéfů.

Stovky pracujících z továrny FaSinPat netrpělivě čekali do pozdních nočních hodin na rozhodnutí provinční vlády. Pro vyvlastňovací zákon zvedlo ruku 26 zastupitelů, 9 bylo proti. Tisíce lidí z dalších okupovaných podniků, odborových organizací, lidsko-právních organizací, sociálních hnutí a studentských organizací se připojily k pracujícím FaSinPat v hlavním městě provincie Neuquén. Navzdory patagonskému mrazivému počasí, hráli aktivisté a aktivistky na bubny a skandovali: „Tady jsou pracující Zanonu, pracující bez šéfů.“

Pracující FaSinPat také připomněli svým sympatizantům a sympatizantkám, že boj za Zanon byl také bojem Carlose Fuentealba, učitele z provincie Neuquén, který byl během nenásilného protestu na obranu bezplatného vzdělávání zabit policistou.

FaSinPat nepřispěl pouze k udržení pracovních míst v době finanční krize, stal se symbolem boje pracujících na regionální, vnitrostátní i mezinárodní úrovni. „Toto je důležitá kapitola boje pracujících Zanonu, kteří bojovali v ulicích více než 9 let. Nejprve se nás pokoušeli vystěhovat v zájmu vydražení továrny, jenomže pracující bojovali a společnost dotlačila vládu k legalizaci vyvlastněné továrny,“ uvedl Raul Godoy, pracovník Zanonu, pro zpravodajství Página/12. Dnes továrna vyváží své produkty do 25 zemí. Argentinská vláda se zavázala zaplatit část dluhu ve výši 7 milionů dolarů věřitelům, mezi nimiž nechybí Světová banka. Právě od ní si továrník Luis Zanon vypůjčil 20 milionů dolarů na stavbu továrny, které nikdy nesplatil.

Zatímco vítězství FaSinPat znamená naději pro více než 200 okupovaných továren, spravovaných samotnými pracujícími, mnoho z nich nadále čelí násilnému vyklizení. Jen několik hodin po legalizaci Zanonu vyklidila policie textilku Quilmes, které byla obsazena v nové vlně okupací v roce 2009. Provinční vláda v Buenos Aires plánuje další násilná vyklizení nově obsazených továren.

Zdroj: upsidedownworld.org, ARGENTINE FACTORY WINS LEGAL BATTLE: FASINPAT ZANON BELONGS TO THE PEOPLE

Ochutnávka z nakladatelství ČSAF

Znovuzrozená Existence (1/2010)

ČSAF obnovila projekt anarchistické revue Existence. Po osmi letech vychází další číslo. Jedná se o soubor nadčasových textů z webu www.csaf.cz. Najdete zde články: ČSAF v roce 2009; 17. listopad z anarchistické perspektivy; O inspiraci a spolupráci; Solidarita s holandskými squattery; Anarchist Black Cross; Rozhovor s vězněným řeckým anarchistou; Anarchosyndikalismus ve Švédsku; Válka v Afghánistánu. Pokud nesnášíte čtení z monitoru a preferujete tištěný text, nebo se snažíte oslovit lidi ve svém okolí a informovat je o pohybech na anarchistické scéně, je tu Existence právě pro vás.

32 stran A4, barevná obálka, objednávejte pdf verzi zdarma, nebo tištěnou verzi za 40Kč na csaf@csaf.cz

O současné krizi a potenciálu k revoluci

Kratičká analýza se snaží rozjiskřit uvědomění a diskusi o současné globální situaci, jejích úskalích a možnostech, z úhlu pohledu, který odmítá dominanci a vykořisťování ve všech formách, a který chce skoncovat s rozdělováním lidí v moderní společnosti dle tříd a národnostních, genderových, rasových a podobných předsudků. Text není reportáží o faktech a současných světových trendech, jde spíš o analýzu, která může aktivistům a aktivistkám usilujících o radikální změnu společnosti sloužit jako jakási pomocná argumentace. Seznamte se s 'naším' balíčkem na oživení ekonomiky. Překlad textu od administrátorů webů infoshop, ainfos a bombs and shields.

17 stran čb A5, objednávejte pdf verzi zdarma, nebo tištěnou verzi za 15Kč na csaf@csaf.cz

Participační ekonomie a osvobození pracující třídy

Osvobození pracující třídy musí být dílem samotných pracujících! Toto heslo se zakládá na přesvědčení, že pracující třída může kolektivní aktivitou vytvořit hospodářský systém, ve kterém již pracující nebudou ovládanou a vykořisťovanou třídou. Třídami zde musíme rozumět rozdíly způsobené existencí mocenských vztahů nad systémem společenské výroby. Společenskou výrobou rozumíme systém, ve kterém lidé vytvářejí věci a poskytují služby sobě navzájem. „Osvobození pracující třídy“ tvrdí, že beztřídní společnost je možná. Jak? Moje pojetí participační ekonomie je takové, že je snahou realizace v podobě ekonomického programu, ve kterém jsou nezbytné podmínky pro dosažení trvalého hospodářského systému. Participační ekonomie je snahou pro dosažení struktur beztřídního ekonomického systému, a proto také ekonomickým programem pro „osvobození pracující třídy“. Překlad textu Toma Wetzela.

15 stran čb A5, objednávejte pdf verzi zdarma, nebo tištěnou verzi za 15Kč na csaf@csaf.cz

20 důvodů, proč zavrhnout křesťanství

Následující text se zabývá argumenty, které usvědčují křesťanství a jiná náboženství z nepřijatelnosti v osobní i sociální rovině. Záměr textu 20 důvodů, proč zavrhnout křesťanství je poukázat na nejvíce alarmující personální ubohost a sociální destrukci, které produkuje křesťanské pojetí světa. Pokud tedy chceme dosáhnout nějakého osobního štěstí či sociálního progresu, odhalíme dogmata křesťanství a dalších náboženství jako jednu z hlavních překážek. Brožura dále obsahuje přílohy, převzaté z časopisů Akce! a A-kontra. První článek se zabývá výměnou zadků na vatikánské stolici, druhý přiklepnutím 267 miliard české církvi. Překlad textu Chaz Bufe.

30 stran čb A5, objednávejte pdf verzi zdarma, nebo tištěnou verzi za 20Kč na csaf@csaf.cz

Logika hladomoru

Text, zabývající se nechutným zákulisím globálního agroprůmyslu. Globální produkce potravin a obzvláště masa se v uplynulé dekádě dramaticky zvýšila. Živočišná “výroba“ se stala intenzivním průmyslem, který odebírá krmivo pro zvířata z jedné části planety, aby vytvořil nadprodukci v té druhé. Je to průmysl, který vytváří pro lidi, zvířata a životní prostředí neúnosné podmínky, znečišťuje, dehumanizuje. Následky můžeme vidět po celém světě. Malé lokální farmy jsou nahrazovány obrovskými velkochovy připomínající továrny, které se specializují na vývozní produkci. To má obzvláštní dopad na chudé, kteří jsou přímo závislí na své půdě a na příjmu z ní. Konkurence mezi rodinnými farmami, velkostatkáři a agroprůmyslníky navozuje důležitou otázku: Kdo by měl být vlastníkem orné půdy? Kdo by měl být oprávněn používat tento zdroj a kdo by měl dostávat peníze z jejího využívání? Je akceptovatelné upřednostňování ekonomického zisku nad právem na plnohodnotnou stravu? Překlad textu kolektivu Pig-8-soy.

18 stran čb A5, objednávejte pdf verzi zdarma, nebo tištěnou verzi za 15Kč na csaf@csaf.cz

IZRAELSKÉ VĚZNICE SE NAPLŇUJÍ NENÁSILNÝMI BOJOVNÍKY ZA UKONČENÍ OKUPACE

Eva.

Od mého nelegálního zatčení a vyhoštění z Palestiny neuběhl ani měsíc a v podobné situaci se ocitly další dvě aktivistky Mezinárodního hnutí solidarity (ISM). Izraelská armáda je zatkla v neděli 7. února ve tři hodiny ráno během noční invaze do palestinského města Ramalláh, oblasti, která má spadat pod plnou civilní i vojenskou kontrolu Palestinské samosprávy. Ilegalitu jejich zatčení u soudu uznal i státní zástupce. Přesto tento zákrok představuje další vyostření kampaně Izraele na potlačení nenásilného hnutí proti okupaci. Jejími následky ale trpí hlavně Palestinci.

Od svého nedobrovolného návratu z Palestiny dostávám nejméně jednou nebo dvakrát týdně zprávy o Palestincích, které izraelská armáda zatkla během nočních invazí do palestinských vesnic Ni'lin a Bil'in, na Západním břehu Jordánu. Když zatknou vaše známé a kamarády, je to vždy šok, zejména pokud jde o Palestince, kteří ve vězení často stráví několik měsíců bez toho, aby jim byla sdělena obvinění.

Nejhorší dopad to má právě na jejich děti. Mohammad Khatib má čtyři. Čtyřletý Khalet dodnes projevuje známky traumatu. Občas je dost nezvladatelný. Nejvíc si to ale člověk uvědomí, když ho vidí šťastného. Jako tenkrát když ulovil psa. Oči mu svítily radostí, když se s vyděšeným štěnětem pyšně procházel po ulici a snažil se na sobě nenechat zdát, jak moc se ho bojí. Khalet se nakonec nechal přemluvit, ať štěně pustí, po tom, co mu rodiče vysvětlili, že jemu by se také nelíbilo, kdyby ho takhle někdo vzal od matky. Proč mu izraelská armáda několikrát do roka bere otce, mu teď asi nikdo nevysvětlí.

Mohammad měl zatím štěstí. Izraelská armáda ho vždy po několika dnech přes všechny její snahy musela propustit. Jednou dokonce u soudního přelíčení vyšlo najevo, že důkazy proti němu byly zfalšované. Abdallah takové štěstí nemá. Často vzpomínám, jak jsme mu jednou na podzim s kamarádkou a jeho bratrem snědli pomelo přímo ze stromu na jeho zahradě. Staral se o ně jak o vlastní děti. Dodnes nevíme, jestli náš čin odhalil. Týden nato nás vezl autem z Ramalláhu do Bil'inu. Vtipkovali jsme o tom, co by se asi stalo, kdyby po cestě náhodou bylo kontrolní stanoviště izraelské armády. Abdallah byl totiž na seznamu lidí pro Izrael nepohodlných tím, že pořádají nenásilné demonstrace proti zdi, které si, zejména v Bil'inu, získávají stále větší podporu mezinárodní komunity. Kamarádka a já jsme byly bez (izraelských) víz.

Neuběhl ani týden a Abdallah byl zatčen ve svém bytě v Ramalláhu, kam se se svou rodinou odstěhoval ve snaze žít normální život. Učitel druhého stupně základní školy a jeden z nejznámějších propagátorů nenásilného boje proti okupaci teď už skoro dva měsíce čeká na vojenský soud, o jehož nespravedlnosti snad nikdo nepochybuje. Abdallah byl obviněn z držení zbraní, což v překladu znamená, že sbíral použité granáty od slzného plynu a prázdné nábojnice, které izraelská armáda neváhá použít proti neozbrojeným demonstrantům. Z těch potom obyvatelé Bil'inu vytvářejí plastiky, na kterých návštěvníkům vesnice ukazují, jaké brutalitě jsou nuceni denně čelit. Ve snaze potlačit demonstrace ve vesnici izraelská armáda zatkla již 35 obyvatel Bil'inu. Politických vězňů, jako jsou oni, je v Izraelských žalářích několik tisíc.

Na mě přišla řada měsíc po něm. Podobně jako u Abdallaha vtrhla izraelská armáda o síle asi dvaceti ozbrojených mužů a žen do mého bytu. Byly tři ráno. Vyděšené spolubydlící nechali s vyraženými dveřmi, mě vzali k výslechu, u kterého se ptali hlavně na mé politické aktivity a demonstrace v Bil'inu.

Jelikož nejsem Palestinka, měla jsem na rozdíl od Abdallaha „štěstí" a ve vězení jsem strávila jen 27 hodin, po kterých jsem se probudila před televizními kamerami v zemi, kde bylo asi o dvacet pět stupňů méně a o dvacet pět centimetrů sněhu více, než v Palestině. Podobného mediálního ohlasu se Palestincům nedostává. Stejně je tomu tento týden, kdy agentury po celém světě informují o zatčení dalších dvou mezinárodních aktivistek, Australanky Bridgette Chappell a Španělky Ariadny Jove Marti.

Kromě toho, že jejich zatčení vyvolává nepříjemné vzpomínky, připomíná i to, že izraelská armáda soustavně porušuje dohody z Osla. Ty podobné zákroky povolují jen pokud je v přímém ohrožení bezpečnost státu Izrael. Těžko si představit jak Češka krmená deset měsíců palestinskou stravou představuje bezpečnostní hrozbu pro Izrael. Jak ale potvrzují události posledního roku, pro izraelské autority jsou větší hrozbou slova a fotografie, svědectví, která během svého pobytu v Palestině mezinárodní aktivisté podávají svým známým a médiím po celém světě.

Nejsou to proto propadlá víza, kvůli kterým izraelská armáda tyto zásahy podniká. Ariadna i Bridgette byly obě velmi aktivní, Ariadně vycházely články ve španělských médiích, Bridgette zase v online magazínu Electronic Intifada. Obě se aktivně angažovaly v kampaních za propuštění politických vězňů. Doufejme, že si tím, jako já, nevysloužily letenky domů.

Několik hodin po jejich zatčení mi Ariadna po telefonu z vězení Givon řekla, že jsou s Bridgette obě odhodlané proti svému zatčení bojovat soudní cestou. Obě také zahájily protestní hladovku. V izraelském vězení se ale stejně prvních několik dní jíst nedá. Po celou dobu svého zadržení jsem měla pocit, že jsem se najednou ocitnula v nějakém filmu napsaném podle Orwella. Všudypřítomná nelidskost zabraňovala jakýmkoliv jiným pocitům a zastiňovala mé vnímání toho, co se kolem mě děje. Zároveň jsem si ale uvědomovala, že v porovnání s Palestinci jsem na tom ještě dobře.

Den po jejich zatčení byly obě aktivisky propuštěny na kauci s podmínkou, že se nebudou pohybovat na okupovaných palestinských územích. S největší pravděpodobností je však čeká soud a izraelská armáda už začala dělat všechno proto, aby ten nakonec rozhodl o jejich vyhoštění. Další noc vojáci znovu vtrhli do kanceláře ISM a zabavili fotoaparáty, počítače a trička s nápisem Palestina. Podobný zátah byl proveden i na kanceláře organizace Stop the Wall a palestinské komunistické strany v Ramalláhu.

Není tedy pochyb o tom, že se represe ze strany izraelské armády vyostřují. Ti, kteří se rozhodli bojovat za ukončení okupace nenásilnou cestou, se tím však nenechávají odradit a jsou odhodláni více než kdy předtím ve svých aktivitách pokračovat.

Zdroj: www.csaf.cz, *Izraelské věznice se naplňují těmi, co nenásilnou cestou bojují za ukončení protiprávní okupace* (nadpis byl z technických důvodů zkrácen)

Potkáte nás...

V nejbližší době se uskuteční několik veřejných akcí, na kterých ČSAF buď organizačně participuje, nebo tam alespoň budete moct najít stánek s distribucí informačních materiálů ČSAF.

Rádi bychom vás na ně pozvali:

1.5.2010, Praha

Tradiční **Anarchistický 1. máj** – začátek ve 12:00 na Náměstí republiky. Pro detaily sledujte www.csaf.cz.

Festival proti rasismu **May Day** – celé odpoledne až do pozdního večera na Císařské louce. Více na mayday-festival.cz.

22.5.2010, Brno

Již 7. ročník alternativního festivalu **ProtestFest** se bude odehrávat ve dnech 10.-22.5. a vyvrcholí v sobotu 22.5. streetFestem v parku pod Janáčkovým divadlem. Další informace na www.protestfest.cz.

19.6.2010, Horný Jiřetín

Protest proti prolomení těžebních limitů formou pouliční párty. Začátek v 10:00, více na protestparty.ic.cz.

3.7.2010, Litvínov

Protest proti prolomení těžebních limitů, formou **pouliční párty**. Od 10:00 v parku u litvínovského Pilařského rybníku, více na streetparty.ic.cz.

30.7.2010, Hradec Králové

Celovíkendový hudební festival **Play Fast or Don't** na královéhradeckém letišti, detaily na playfast.czechcore.cz.

VHOZENÝ LÍSTEK DO URNY A JEHO POLITICKÉ DŮSLEDKY

(dokončení ze strany 1)

Poslušné postoje

Benjamin Ginsberg upozornil na další způsoby, jakými volby slouží zájmům státní moci. Za prvé; volby pomáhají legitimizovat vládu; proto k rozšiřování volebního práva nedocházelo tehdy, když po něm byla ve společnosti poptávka, ale tehdy, když byla masová podpora vlády zásadní, např. během války nebo revoluce. Za druhé; pokud jsou volby organizovány a kontrolovány vládou, bývá na ně pohlíženo jako na jediný legitimní způsob politické účasti, a je tedy pravděpodobné, že na jakékoli vzpoury utlačovaných a marginalizovaných skupin bude široká veřejnost prohlížet jako na nelegitimní. [The Consequences of Consent]

Kromě toho, Ginsberg uvádí, že historicky, rozšířením počtu lidí, kteří se zapojují do 'politiky' a usměrňováním tohoto zapojení do "bezpečné" činnosti v kampaních a volení, se snížilo riziko radikálnější přímé akce. To znamená, že volení oslabuje odváděním energie schopnost sebeorganizace. Koneckonců, cílem volební politiky je zvolit zástupce, který bude jednat za nás. Proto přímou akci a řešení problémů 'sami za sebe' střídá nepřímá akce a řešení problémů prostřednictvím vlády. V takovém systému je až zákeřně snadné spadnout do pasti, kterou začínají tvořit podmínky hierarchické společnosti a posléze přerůstá v pasivní a poslušné postoje, díky kterým většina z nás tíhne k přenechávání důležitých rozhodnutí 'expertům' a 'autoritám'.

Přijetí podřadné role

Anarchisté také kritizují volby z toho důvodu, že dávají lidem falešný dojem, že vláda slouží nebo může sloužit lidem. Jak poukazuje Martin: *„založení moderního státu před několika staletími se setkalo s velkým odporem: lidé odmítali platit daně a dodržovat zákony schválené národními vládami. Zavedení voleb a pozdější rozšiřování volebního práva výrazně napomohlo utvrzení státní moci. Namísto toho, aby lidé v systému dále identifikovali stěžejní vztah: vládnoucí a ovládaní, začali vidět alespoň minimální možnost, jak usměrnit státní moc ve prospěch svých zájmů. S tím, jak se zvyšovala volební účast, slábl odpor proti placení daní, vojenské službě a dalším přicházejícím zákonům, regulujících chování jednotlivců a celé společnosti."* [Op. Cit., p. 126]

Ironií osudu se později stal fakt, že volby legitimizovaly růst státní moci do té míry, že stát je dnes mimo jakoukoli kontrolu většinové společnosti. Nicméně, jak uvádí Ginsberg, představa, že volební účast znamená lidovou kontrolu vlády je tak hluboce implantovaná v psychice lidí, že ani největší skeptici se jí nemohou plně zbavit. Proto mají volby pro politickou elitu důležité důsledky. Povzbuzují lidi ke ztotožnění se se státní mocí a udržují status quo. Kromě toho krmí iluze, že stát je neutrální a že zvolení strany do úřadu znamená, že lidé mají kontrolu nad svým vlastním životem. Volby mají navíc tendenci vytvářet a živit lidskou pasivitu a lidé tak v problémových situacích hledají pomoc shora, místo aby se je pokusili vyřešit vlastní aktivitou. Tyto důsledky dále prohlubují propast mezi politickou elitou a voliči, kteří se stávají pouhými diváky parlamentního divadla.

Aktivní bojkot namísto pasivního volení

To vše samozřejmě neznamená, že anarchisté upřednostňují diktaturu nebo "osvíceneckou" monarchii. Naopak, demokratizace státní moci může být důležitým krokem k jejímu zrušení. Snad všichni anarchisté souhlasí s Bakuninem, když prohlásil: *„nedokonalá republika je tisíckrát lepší, než osvícená monarchie."* Ale ani to neznamená, že se anarchisté zapojí do volební frašky, když jsou po ruce účinné prostředky pro změnu věcí k lepšímu.

Aby kapitalistický systém fungoval, aby nás udržel v roli využívaných, utlačovaných a podřízených, musí nás učit nevěřit v sebe sama jako jednotlivce a už vůbec ne jako třída se společnými problémy a zájmy: přežití kapitalismu závisí na demontování kolektivní sebedůvěry neprivilegovaných tříd; na vytváření umělé závislosti, zapříčiňující neschopnost a neochotu uvažovat a jednat sami za sebe. Kapitalismus přežívá díky udržování neprivilegovaných tříd v přesvědčení, že ho potřebují a že na něm závisí jejich přežití. To platí stejně tak v ekonomické oblasti, jak v oblasti politické.

Vhození volebního lístku do urny znamená přijetí buržoazní iluze o věčné nečinnosti společnosti a slepé víry v politické vůdce. Místo pro politickou aktivitu neprivilegované třídy je na ulici, na pracovišti i na univerzitě. Jedině zde můžeme hájit a prosazovat okamžité potřeby a jedině zde můžeme vytvářet prostor pro převrat a osvobození společnosti. Naše aktivita probíhá vně a proti institucím kapitálu, proti politickým stranám a státu. Na ulici, na pracovišti a na univerzitě je prostor pro vítězství většinové společnosti, kterou spojuje sociální nejistota a nemožnost ovlivňovat rozhodnutí, která se jí týkají. Jak ostatně ukázal boj pracujících za osmihodinovou pracovní dobu, povstání Zapatistů, pařížská komuna nebo španělská sociální revoluce.

Zdroje: Anarchist FAQ: J.2.3 What are the political implications of voting?; Passive Voting or Active Boycott: The True Question of Elections, by Jonathan P & James Pendlebury, Zabalaza Anarchist Communist Front

Československá anarchistická federace

Československá anarchistická federace (ČSAF) byla založena v létě roku 1995 a je součástí Internacionály anarchistických federací(IFA/IAF). ČSAF sdružuje místní skupiny a jednotlivce, kteří se hlásí k anarchistickým myšlenkám. Je organizací sdružující pracující, nezaměstnané a studenty podle anarchistických principů. Tím se rozumí především federalismus, samospráva, aktivita zdola, absence hierarchie a nerovností. ČSAF usiluje o vytvoření svobodné společnosti založené na územní a výrobní samosprávě, autonomii a federalismu, rovnosti, solidaritě a sociální spravedlnosti. Společnosti, kterou budeme spravovat my samotní – obyčejní lidé – pracující, studenti, nezaměstnaní, důchodci a další neprivilegovaní.

ČSAF se věnuje propagaci anarchistických myšlenek a různorodým aktivitám, které považuje za důležité. V současné době je ČSAF tvořena několika místními skupinami a jednotlivci v různých koutech země, fungují například lokální skupiny Východní Čechy, Severní Čechy, Praha, Střední Čechy, Ostrava, Olomoucko, Jižní Morava, Vysočina, Karlovy Vary či Posázaví.

csaf@csaf.cz ★ www.csaf.cz